

Tweedehands Vleugels

Tweedehands Vleugels

Deel 1 in de Vleugels Trilogie

Vanessa Gerrits

Auteur: Vanessa Gerrits

Coverontwerp: Vanessa Gerrits

Fotomateriaal: iStock

Font: Beyond Wonderland

ISBN: 9789402113334

©VanessaGerrits2013

Eerste druk

Voor R.M.

Als ik vleugels had, zou ik ze aan jou geven.

PROLOOG

Max

“Ik heb nieuwe vleugels nodig”, zei ik tegen Raffyr toen die naast me op de dakrand landde. Hij nam een hap van zijn ongetwijfeld gestolen hotdog en keek mosterddruipend toe hoe ik mijn rechtervleugel opende: zelfs zo’n minieme beweging stuurde al een handvol veren naar beneden.

Ik viel letterlijk uit elkaar.

“Kan ik het niet meer mee eens zijn”, reageerde Raff. Hij veegde de mosterd af met zijn harige griffioenklauw. “Hoe lang zeg ik nu al niet dat je moet upgraden? Decennia, Max. De-cen-ni-a. Niemand draagt nog Engelenvleugels, het is gruwelijk passé.”

“Ik doe de titel ‘Kraai’ tenminste nog eer aan”, ketste ik zijn gescherts af op een namaakhoogdravend toontje. “Zwarte veren en zo, weet je wel. Wat ben jij met je doorschijnende elfenvleugeltjes? Een veredelde bromvlieg?” Ik kon niet helpen te grinniken om mijn eigen grapje. Bromvlieg. Ha.

“Oh-ho-ho!” sloeg Raff me op mijn schouder, waardoor er nog wat veren losten. “Heb jij even geluk dat ik beter tegen de maan kan dan jij, maat!”

Daar had hij helaas geen ongelijk in, maar over mijn vleugels wél. “Je weet hoe ik erover denk, Raff: één dag gegrond zijn voor mijn vleugelinstallering is meer dan voldoende. Een volledige week? Ik verkies een zeppelintochtje voor senioren door de zevende cirkel van de hel, dank je vriendelijk.”

Raffyr rolde zijn ogen, verorberde het laatste restje hotdog en gooide de wikkel naar beneden, in navolging van mijn verloren

veren.

“Wat zijn ... 168 miezerige uurtjes in een onsterfelijk bestaan als je in ruil ijzersterke en vlijmscherpe vleugels krijgt, die minstens een eeuw meegaan?”

Raffyr stond op van de dakrand en zette zijn elfenvleugels breed op. De nerven in het vlies fonkelden als veelkleurig klatergoud wanneer het licht van de ondergaande zon hen raakte. Hij wachtte enkele seconden tot zijn doelwit recht boven ons vloog, schoot als een pijl omhoog en richtte een bloedbad aan in volle vlucht zonder ook maar één keer zijn klauwen te gebruiken. De formatie stadsduiven had amper de tijd gehad te beseffen wat er gebeurde vooraleer ze in fijngehakte stukjes richting straat viel.

Goor. Echt goor.

Enkele benedenbewoners keken op naar het tumult. Raffyr maakte een theatrale buiging terwijl de duivenfricassee op het asfalt neerregende. Beseffend dat ze zich in het gezelschap van Kraaien bevonden, snelden de benedenbewoners het steegje uit of vluchtten ze naar de nabijgelegen clubs, in een poging zo veel mogelijk muren tussen hen en ons te plaatsen.

“Onnodige illustratie Raffyr”, zuchtte ik toen hij weer naast me kwam zitten. Hij plukte duivenpluimpjes uit zijn geelgebleekte strohaar. Zijn wangen en neus hingen vol bloedsproeten.

“Ach, een dozijn luchtratten minder. De stad zou me dankbaar moeten zijn.”

Nu was het mijn beurt om mijn ogen te rollen: “Je bent een regelrechte Batman in je strijd om Gotham – excuseer, Nieuw-Anvers – te zuiveren van *duiven*. Kunnen we dan nu alsjeblieft op jacht gaan voor ik écht uit elkaar val?”

Ik spreidde mijn vleugels ietwat voorzichtiger dan normaal voor vertrek.

“Oh, vleermuisvleugels! Ook nog ‘n optie!” Het sarcasme van mijn Batman-opmerking ging duidelijk compleet aan hem voorbij. “Past bij je tanden. Ik weet wel waar we een nest vampieren kunnen opsporen. Doc installeert je nieuwe vleugels in een weekje – zo gepiept!”

Ik vertrok zonder hem, wetende dat hij wel zou volgen.

“Goed goed, wat je wilt. Engelenvleugels dan”, haalde hij me snel genoeg in.

Tot mijn ergernis waren Raffyrs vleugels in tegenstelling tot de mijne niet enkel hoogst dienstbaar in een gevecht, ze waren ook nog eens dubbel zo snel. Maar hij vertraagde zodra hij me ingehaald had en we vlogen op mijn tempo, flank aan flank.

De schemering was over de stad gevallen. De enige verlichting kwam van nachtclubs en stripbars, of van de lange lijnen lichtpuntjes in de verte, waar de haven lag.

Ik zette mijn radarbril op en nog geen halfuur later ving ik een vers spoor op. De gloeiende restanten die de aanwezigheid van een Engel verraadde, vormden een kruimelpad dat gewone mensen nog nooit opgemerkt zouden hebben – maar ik gelukkig wel.

“We hebben beet”, spotte Raffyr het spoor een tel later.

De lucht briepte door de gaten in mijn vervallende vleugels en ik keek ernaar uit dra over een nieuw paar te beschikken. Wat ik moest doen om ze te krijgen ... dat moest dan maar.

We volgden het spoor tot we bijna aan het hospitaal aan de Zuiderdokken waren. Daar liep het dood.

“Is ‘ie nog binnen, denk je?” knikte Raff richting het witte gebouw dat evengoed een van de vele katoenweverijen of assemblagefabrieken had kunnen zijn, ware het niet dat er een onmiskenbaar rood kruis op de zijkant geschilderd was tijdens de

oorlogsjaren.

“Moet wel. ‘t Spoor gaat naar binnen maar niet naar buiten.”

“Plan?”

“We wachten”, sprak ik door mijn tanden – hier had ik geen geduld voor vanavond.

In dezelfde vleugelslag installeerden we ons op het platte dak van een tegenoverliggende fabriek die het perfecte uitzicht op de personeelsuitgang bood.

De geur van de voorbije regenbui hing nog in de lucht terwijl de zon met elk passerend kwartier dieper achter de horizon zakte.

Het was, als ik me niet vergiste, al voorbij de Engelenavondklok.

Toch was er nog geen spoor van hem of haar.

Mijn vuisten balden zich automatisch op bij elk vals alarm en ik voelde het hete ruisen van mijn bloed doorheen mijn schroeiende aders.

Toegegeven: er was dezer dagen niet veel nodig om me in de Gevederde Hulk te doen veranderen.

Ik keek op naar de oorzaak van mijn bijna-kokende bloed – de bijna-volle maan – en een melodietje uit mijn kindertijd werd in mijn hoofd afgespeeld door een onbemande piano: *Clair de Lune* – het licht van de maan.

Ik herinnerde me een menselijkere tijd waarin de maan ook voor mij een mystieke schoonheid gedragen had. Nu was de maan een tikkende klok. Een bom met een timer die bijna weer afging.

Elke maand opnieuw ...

Ik trok een losse veer uit mijn linkervleugelschouder en liet die naar beneden vallen, wensend dat hij of zij er snel zou zijn – mijn reddende Engel. Maar dat gebeurde niet.

Verpleegster na verpleger verliet het ziekenhuis, maar geen van hen droeg de tintelende gloed van een verscholen aureool of de

bult van bemantelde vleugels. De nacht werd donkerder en mijn geduld kleiner.

“Mogen Engelen wel zo laat in de benedenwereld ronddwalen?” geeuwde Raffyr vanwaar hij op zijn rug lag, nog nét niet in een comateuze staat van verveling. Ikzelf week niet van mijn uitkijkpost.

Open dan toch!

Ik was zo gefocust op die verdraaide deur, dat ik het bijna niet merkte toen er een raam geopend werd en de Engel op wie we al uren zaten te wachten zich erdoor wurmde. Ze verlichtte de donkere steeg ogenblikkelijk met haar stralende aanwezigheid, omhoogklimmend via de brandladder.

“Hebbes”, stond Raffyr grijnzend aan mijn zijde in dezelfde seconde.

Ik was ietwat teleurgesteld dat de Engel een jong meisje bleek te zijn, met ingebonden vleugels die ik alleen maar kon vermoeden bescheiden te zijn, zoals haar postuur. Maar dat was ik bereid over het hoofd te zien: de komende Maannacht zou wel voor een groeischeut zorgen.

We moesten toeslaan voor ze opsteeg, dus met een knikje streken we neer en stortten we ons op het nietsvermoedende verpleegstersengeltje.

Ze gilde pas toen het te laat was.

“Laat me los!” schopte en sloeg ze in het rond terwijl we haar losrukten van de laddersporten en neergooiden op het asfalt. Dat was voor ze door had wie we waren en in een troosteloos huilen uitbrak.

Dit tot Raffyrs véél te grote amusement: “Weet je wat ik ’t leukste vind aan Engelenjacht?” vroeg hij narratief terwijl hij haar gezicht tegen de stoeprand openschuurde.

De wenende Engel, noch ik reageerde. Hij bracht zijn mond dichterbij haar gloeiende gelaat om het antwoord in haar oor te fluisteren: “Dat ze niet terugvechten”, lachte hij, en ze huilde harder.

Even had ik er spijt van dat Raffyr mijn vaste copiloot was en bedacht ik me dat ik Harmen Belle had moeten meevragen: het enige Nieuw-Anverse Kraaienmeisje dat deze Engel in één bovennatuurlijke oogwenk zou kunnen immobiliseren – nou ja, verstenen – gedurende de ingreep.

Gorgonenoog: topupgrade.

Met Harmen als copiloot zou ik een beitel nodig gehad hebben in plaats van een scalpel, maar er zou tenminste geen gehuil aan tepas gekomen zijn. In dat geval had ik echter Harmen’s gezelschap moeten kunnen uitstaan en dat was hoegenaamd niet het geval.

“Laten we dit gewoon snel doen. Je wrede grapjes bevorderen het proces niet.”

Het huilen van een Engel ging door merg en been. Ik probeerde mijn gehoor van mijn verstand te scheiden. Ik wilde mijn nieuwe vleugels en daarmee af.

Dus Raffyr hield haar stevig tegen de grond gedrukt en ik zwierde mijn benen rond d’r om het verpleegstersuniform van haar lichtgevend lijf te scheuren – m’n ogen dichtknijpend wanneer haar blote huid te helder was om direct aan te kijken. Na enkele keren knippen onthulde ik haar vleugels, dichtgevouwen over haar rug en verscholen onder een eindeloze bos bruine krullen. Haar haren roken naar ... kersenyoghurt of zoiets. Zoet en crèmeig tegelijkertijd.

Ik streek de krullen aan de kant en aanschouwde mijn toekomstige tweedehands vleugels met een gevoel dat verdacht veel weg had van jolijt. Ze waren minder bescheiden dan ik verwacht had. Ze

waren perfect.

De maneschijn en het glinsterende licht dat uit de poriën van het Engelenmeisje straalde, waren meer dan voldoende verlichting voor wat ik nu moest doen. Ik klikte alsnog de mijnwerkerslamp op mijn radarbril aan: kunst- en daglicht maakten het Engelenlicht minder intens.

Het hielp: ik zag elke veer, alle sterren onder haar huid, milder nu. Het betoverend mooie beeld riep onwelkome twijfels in me op: *moet ik dit écht doen? Alwéér?*

Het antwoord van die dubieuze krekel op mijn schouder was een welgemeende ‘ja’. Ik moest dit doen, en wel nu.

Wie weet had ze met haar aureool al een Engelenpatrouille opgeroepen. Dat was niet het soort publiek waarvan ik een staande ovatie mocht verwachten voor hetgeen ik op het punt stond te doen.

Ik streelde d'r vleugels glad vooraleer ik het scalpel bovenhaalde. Mijn hand bibberde, maar ik was vastberaden dat niet aan Raffyr te tonen. Ik zou er nooit het einde van horen als hij me betrapte op deze aarzeling.

Ik slikte, het scalpel op een millimeter van haar gloeiende huid houdend.

Het is de enige manier. Het is wat ik ben.

“Niet m’n vleugels ... Alsjeblieft ...” snikte ze, meer tegen zichzelf dan tegen ons. Het schoppen en slaan had ze al opgegeven. Het waren inderdaad nooit vechters, die Engelen.

“Ach, ach”, suste Raffyr. “Ze groeien wel terug, Engeltje.”

Ik nam een grote hap adem vooraleer diep in haar lichtgevende vlees te snijden.

Haar glinsterende bloed, gutsend.

Haar oorverdovende geschreeuw terwijl ik wroette, op zoek naar

het zwakke punt waar ik ze kon loskoppelen.

Haar gesnik op de achtergrond: “Mijn vleugels, mijn vleugels ...”

Ja, ze zouden wel teruggroeien.

In één finale ruk loste ik de laatste hechting, haar veren gradueel stervend van wit naar grijs naar zwart zodra ze van haar lichaam gescheiden waren.

Raff en ik losten onze greep op het meisje en stegen op, de buit in mijn armen vergrendeld.

“Goed gedaan, maat! Ging vlotjes”, gaf Raffyr me een schouderklopje. Ik reageerde niet: ik was er klaar mee. Al wat ik wilde was naar Doc snellen voor de vleugelinstallatie en tegen morgennacht genieten van mijn nieuwe vleugels.

Maar toen draaide ze zich naar ons toe, een milliseconde voor ze uit ons gezichtsveld verdwenen zou zijn, en oh hel, wat wou ik dat ze dat niet gedaan had ...

Dat was mijn straf. Dat beeld dat ik in geen duizend jaar van mijn netvlies zou krijgen, zelfs niet als ik Harmen-gewijs mijn eigen ogen zou uitsnijden en vervangen door die van een blinde Aardelf. Zilveren tranen en een gebroken aureool.

Glinsterend bloed en een ontvleugelde rug.

Dat was mijn straf.

PROLOOG

Anna-Lucia

Ik was bij haar toen ze als klein meisje met palmboomstaartje verloren liep op de Zuiderfoor, toen ze als vijftienjarige gedumpt werd door haar eerste zomerliefde en toen ze haar echtgenoot Ben ontmoette op een kosmische soort van blind date, georganiseerd door Joachim-Jeremiah en mezelf.

En eergisteren ...

Eergisteren was ik bij haar toen ze vroegtijdige weeën kreeg op het dek van de pendelzeppelin naar Oud-Alost, haast over de balustrade tuimelend wanneer ze haar balans verloor op het onstabiele luchtschip.

Ik ving haar op in mijn etherische armen – onzichtbaar – en verminderde de klap op haar buik in zoverre ik kon zonder een grensoverschrijdend ingrijpen.

Desondanks lagen ze nu allebei voor hun leven te vechten in het hospitaal aan de Zuiderdokken: Cathyrin Hull, mijn Bestemmeling sinds haar eerste hartslag uit utero, en kleine Lukas, 3 weken te vroeg ter wereld gezet en tijdelijk Beschermengelloos.

De formaliteiten deden er weinig toe: zolang hij van niemand was, was hij van mij.

Ik had mijn vleugels bemanteld en er een reserveverpleegstersuniform over aangetrokken met zoveel haast dat ik pas een uur later merkte dat ik een knoopje gemist had. De komende uren speelde in stagiaireverpleegster Lucy: ik keek infusen na en checkte vitale signalen, het enige wat mijn Celestiële Zorglicentie, C.Z.L. voor kort, me toeliet. Behalve dan natuurlijk de ware reden van mijn aanwezigheid: Cathy helen met mijn Licht.

Het was niet bepaald een exacte wetenschap te noemen ... Ik kon dus alleen maar steunen op de etherische navelstreng die mij met Cathyrin verbond terwijl Cathyrin op *mij* steunde.

Voorlopig was de situatie eerlijk gezegd behoorlijk rot.

Ben zat afwisselend aan het ziekbed van zijn vrouw en de couveuse van zijn zoon. Ik probeerde hem troostende gevoelens toe te sturen, gezien Joachim-Jeremiah er niet 24/7 voor hem kon zijn. Ik wist niet of het hielp, maar het was beter dan niets doen. Zijn blik was ergens ver weg. Misschien in de babyblauwe kinderkamer van hun huisje aan de Noordervesten. Misschien in de school waar hij les gaf, waar hun zoon ooit zou leren schrijven en rekenen. Waar hij ook was met zijn gedachten, ik hoopte van ganser harte dat het beter was dan hier in de werkelijkheid, waar ik moedeloos vertoefde.

De eerste 24 uur had hij mijn aanwezigheid niet geregistreerd. Ik nam het hem niet kwalijk, in tegendeel: ik verkoos het.

Beschermengelen waren dan wel toegestaan zich bemanteld en vermomd in de benedenwereld te vertonen, we mochten er nooit

echt deel van uitmaken. We moesten opgaan in onze omgeving, onzichtbaar worden zoals een kameleon dat doet.

Of eerder een meubelstuk, eigenlijk.

Gelukkig had ik het type gezicht dat tot elk meisje zou kunnen behoren. Doorgaans was het enkel mijn volumineuze bos krullen die onthouden werd – die had ik bedwongen in een knotje nu. Ik hoopte dat ik er geloofwaardig alledaags uitzag ondanks de lichte bult die mijn vleugels over mijn rug vormden.

Ben was bij Cathyrin op de kamer toen hij me op de tweede nacht van Cathy's opname uiteindelijk opmerkte: "Jij bent hier ook al lang, hé?"

Ik bevroor ter plekke aan het infuus waarmee ik nodeloos frunnikte.

"Ik?" vroeg ik, over mijn schouder kijkend.

Zijn jeugdige gezicht was verwrongen van zorgen die te zwaar waren voor zijn nochtans redelijk brede schouders. Soms – nu meer dan ooit – wou ik dat ik de Hulls mijn vleugels kon tonen. Dat ik kon zeggen dat alles goed zou komen, zolang Joachim-Jeremiah en ik over hun Plan waakten.

Maar mijn C.Z.L. verliezen was geen optie. Dus ik glimlachte gewoon en knikte.

"Wat is je naam?" vroeg hij.

"Euhm, Lucy", antwoordde ik met mijn door m'n zus gegeven roepnaam, die eveneens te lezen stond op mijn naamkaartje. Mijn echte naam onthullen zou een weggevertje van mijn identiteit zijn. Nieuw-Anverse benedenbewoners gaven hun kinderen doorgaans geen dubbele namen als 'Anna-Lucia'.

“Nou, Lucy,” sprak hij me aan. “Als het mag van je overste, ga dan naar huis en ga een beetje slapen. Je ziet er even moe uit als ik. En da’s geen compliment”, halfglimlachte hij.

Was dat echt zo?

Ik ving voor het eerst in de 48-plus uur dat ik hier was een reflectie van mezelf in een verduisterd raam en schrok van de donkere kringen die zich onder mijn bruine ogen getekend hadden.

Ben had gelijk.

Plots voelden mijn ledematen loodzwaar en vergat ik wat ik aan het doen was. Mijn vleugels waren stijf van ze al die tijd tegen m’n lijf gedrukt te hebben, ingewindeld als een gebroken ledemaat. Ik wist niet of ik ernaar uitkeek ze te strekken of dat ik me er zorgen om maakte – ze voelden stram en pijnlijk. Ik had mijn vleugels nog nooit zo lang bemanteld.

Ben keek me intussen afwachtend aan, wat me eraan deed denken dat ik moest reageren: “Mijn shift loopt af binnen een halfuur”, loog ik.

Dus ik tikte nog een keertje tegen het druipinfuus en wenste Ben hetzelfde als hij mij had toegewenst: enkele uurtjes hoognodige slaap. Zijn beantwoordende glimlach verraadde dat hij zulke hoop niet koesterde.

Ik bezocht op de weg naar buiten de prematuurafdeling om Lukas gedag te zeggen. Her en der stonden er Beschermengelen naast de couveuses, hun gloednieuwe Bestemmelingen begroetend in etherische vorm of vermomd als verplegend personeel, zoals ik.

Ik begroette hen met een telepathisch goeiedag, maar vervloekte

tegelijkertijd dat de Engelenbureaucratie er niet voor kon zorgen dat ook Lukas meteen zijn Engel toegewezen kreeg.

Hij kon er wel eentje gebruiken, zoals ik hem hier zag liggen.

Toen geen van de andere Engelen keek, gaf ik hem stiekem wat van mijn Licht.

“Ons geheimpje, lieve baby Lukas”, fluisterde ik hem toe door de couveuse. Zijn paarsachtige oogleden trilden in respons en zijn kleine, haast doorzichtige handje kneep als een knedende kat.

Ik moest me uit het raam sleuren op pure wilskracht, eerder dan spierkracht. De koude van de nacht wekte me juist genoeg om de brandladder naar het dak te durven nemen. Ik besteed nog maar net de eerste sporten toen ik met een smak het vochtige asfalt raakte.

Ik voelde iets breken, een krak. Het werd even zwart voor mijn ogen.

Ben ik gevallen?

Nee, als ik gevallen was – écht gevallen – was ik nu dood.

Gedesoriënteerd probeerde ik recht te krabbelen, maar dan werd ik een paar onnatuurlijk warme handen rond me gewaar langs de ene kant en klauwen aan de andere. Twee wezens hielden me in hun greep: Kraaien.

“Laat me los!” schreeuwde ik.

Ze gingen mijn vleugels stelen. Oh hemel, ze gingen mijn vleugels stelen!

Het besef was een hardere slag dan mijn val op het asfalt.

Ondanks de vermoedigheid van mijn spieren, moest ik ze niet bevelen zich te verzetten tegen de aanvallers. Ik schopte zo hard ik kon en dacht dat ik iemands been raakte, maar de ontvanger leek er evenmin door gedeerd dan een lantaarnpaal dat zou zijn.

‘Dit is een urgente noodoproep! Vleugeldiefstal aan het hospitaal aan de Zuiderdokken!’

Ik probeerde mijn aureool te activeren en om hulp te roepen, maar dat lukte niet. Mijn futiele hulpkreet werd niet uitgestuurd naar mijn dichtstbijzijnde soortgenoten: ze weerkaatste als een pijnlijke laserstraal doorheen mijn schedel.

Niet nu Cathyrin en Lukas me nodig hebben ... Alsjeblieft, niet nu ...

Ik schopte, sloeg en schopte nog meer. Het had geen zin. Ik putte mezelf alleen maar uit. Ze waren te sterk voor me.

Wat kon een Engel beginnen tegen twee Kraaien?

Dikke tranen rolden van mijn wangen naar beneden en mengden zich met de regenplassen.

“Weet je wat ik ’t leukste vind aan Engelenjacht?” vroeg één van de Kraaien. Hij drukte mijn gezicht dieper tegen de stoeprand. De huid op mijn wang schuurde open.

Ik ving een glimp van hem op toen hij zich naar me toe boog om het antwoord op zijn eigen vraag in mijn oor te fluisteren: hij had gele haren die zwarte wortels onthulden, een vreemde bril op zijn

gezicht, een hele rij oorbellen en een kromgetande grijns – alsof hij hiervan genoot: “Dat ze niet terugvechten”, lachte hij, en ik hilde harder.

Omdat ik niet sterk was.

Omdat ik op het punt stond alles te verliezen wat me dierbaar was: mijn vrijheid, mijn vleugels, mijn identiteit.

“Laten we dit gewoon snel doen”, zei de andere Kraai, wiens gezicht ik niet kon zien. “Je wrede grapjes bevorderen het proces niet.”

Met mijn laatste greintje overlevingsinstinct probeerde ik – ondanks de pijn – nogmaals een telepathische S.O.S. te sturen. Diep vanbinnen wist ik dat noch een N.E.W.-nachtpatrouille, noch Maria-Clara op tijd zou zijn om dit te voorkomen.

Terwijl de geelharige Kraai met de griffioenenklauwen me tegen de grond gepind hield, ging de ander bovenop me zitten zodat zijn benen rond me een extra restrictie vormden. Alsof ik ooit een mogelijkheid tot ontsnappen gehad had.

“Niet m’n vleugels ... Alsjeblieft ...” snikte ik alsnog, meer tegen mezelf dan tegen hen. Ik wist dat mijn smeken niet het minste effect zou hebben op de intenties van Kraaien. Monsters. Dieven. Moordenaars.

Hij scheurde het uniform van m’n rug en ontmantelde mijn vleugels.

Hier gaan we dan.

Ik beet op mijn tanden maar kon een schreeuw niet onderdrukken wanneer zijn mes mijn huid openreet, meedogenloos zenuwen filerend tot het metaal bot raakte. Wanneer ik dacht dat het

onmogelijk meer pijn zou kunnen doen, wroette het scalpel zich nog dieper naar binnen.

Even meende ik – hoopte ik – flauw te vallen van de pijn, maar de adrenaline hield me alert voor elke martelende seconde.

Wanneer is het voorbij, wanneer is het voorbij, wanneer is het voorbij?

En dan voelde ik de schreeuw in mijn longen losbarsten, teweegebracht door die laatste ruk, en had ik geen vleugels meer. Het drukkende gewicht van de Kraai op mijn rug verdween in hetzelfde ogenblik dat de Griffioenenkraai zijn grip rond mijn polsen loste.

Ik voelde me alsof ik neergebliksemd was. Elektrische pijnscheuten ontsproten aan mijn schouderbladen en leken me tot in de kern te raken.

Met moeite keek ik op naar de maanverlichte hemel. Ik zag hen nog net wegvliegen, twee gevleugelde schimmen die voor altijd door mijn nachtmerries zouden vliegen.

HOOFDSTUK 1

“Max”

Ik klemde haar nu zwarte vleugels tegen mijn borstkas terwijl ik zo snél mogelijk zo vër mogelijk probeerde weg te geraken van waar we haar hadden achtergelaten.

Ze groeien wel terug, zei ik almaar tegen mezelf.

Het knagende, misselijke gevoel in mijn maag minderde echter niet. Het leek zich te nestelen in mijn binnenste als een parasiet die plande op een lang verblijf.

Gewoon vliegen, beval ik mezelf.

Raffyr was volle vaart voorop gevlogen om Doc te alerteren. Hij was al meerdere minuten aan de horizon verdwenen, dus ik wist dat alles klaar zou staan wanneer ik aankwam.

Al zou dat nog niet voor direct zijn: ik doorkliefde de zwepende windvlagen met steeds meer moeite, ik had steeds minder grip op de lucht en met elke vleugelslag verloor ik veren.

Ik had eerder op jacht moeten gaan voor hun vervanging, maar ik kon het me mezelf amper kwalijk nemen het onvermijdelijke zo lang mogelijk uitgesteld te hebben.

In tegenstelling tot wat Raffyr meende, had ik Engelen bestelen altijd het moeilijkst gevonden. Een weerwolf of vamp sneed ik z'n hart of tanden uit zonder scrupules, wetende dat 'ie er niets menslievender mee zou doen dan ik van plan was.

Maar een Engel ...

Ik kon mezelf niet wijsmaken dat ik de benedenbewoners één of andere humanitaire dienst bewees, zoals Raffyr met zijn duivenmassacre.

Ik probeerde nog een tandje bij te zetten en dreef mijn vervallende vleugels tot het uiterste, want één ding was zeker: hoe meer kilometers tussen mij en het hospitaal aan de Zuiderdokken, hoe beter.

Doc zijn eigen hospitaaltje – een dertien-in-een-dozijn bakstenen huis aan de Noordervesten – en het gele baken van Raffyrs hoofd kwamen niet veel later in zicht. Ik landde weinig elegant op het platte dak.

“Doc is klaar voor je”, zei Raffyr. Hij opende het dakluik naar binnen, uitgevend op een krakkemikkige trapladder die ik doorgaans afsprong zonder acht te slaan op de tussenliggende treden.

Vandaag dus niet.

“Moet ik ze even overnemen?” bood Raff aan met uitgestrekte armen.

“Nope.”

Ik probeerde niet te laten zien dat ik lichtelijk gruwelde bij de gedachte aan dit volmaakte paar Engelenvleugels in zijn brute klauwen terwijl ik de eerste trede deed kraken onder mijn gewicht.

Trapje per trapje ging ik de ladder af, kortelings wensend dat ik een Shiva-godin bestolen had voor ‘n extra paar handen om

mezelf in balans te houden op de weg naar beneden. Zo'n tweede stel azuurblauwe armen was me toch net iets te opzichtig.

Nog nahijgend van de uitputtende vlucht arriveerde ik in de veredelde woonkamer die Doc zijn operatiekamer noemde: boekenkasten die tot aan het plafond reikten, een rommelig bureau, een tandartsenstoel in leer en dito dokterstafel naast elkaar opgesteld.

Hij keek me aan door zijn gouden monocle en schudde het hoofd zoals een vader dat zou doen bij het aanzicht van mijn tanende vleugels.

Zijn dochter – en verpleegster van dienst – Vèrène droeg een uniform dat me herinnerde aan de Engel. Gelukkig hielden de gelijkenissen daar op: ze had een lange, spitse neus en kort blond haar, recht afgeknipt tot net onder haar scherpe kaaklijn.

“Hé Vé. Hé Doc”, begroette ik hen met een weet-ik-veel- waarom ietwat verontschuldigend glimlachje. Misschien omdat ik het aan Doc te danken had dat ik überhaupt kon vliegen en het leek alsof ik zijn geschenk niet naar waarde schatte door het zo ver te laten komen.

Maar wellicht eerder omdat ik vermoedde dat hij wist *waarom* ik het zo ver had laten komen.

“Ik zei het je toch, hij ziet eruit als een geplukte kip”, lachte Raffyr.

Ik wierp hem een vernietigende blik die hij beantwoordde met een schouderophaling en een gezicht dat zei ‘je weet dat ik gelijk heb, dus kijk niet zo’.

Ik besloot hem te negeren en maakte me op voor de installatieoperatie. Ik opende de riemen en koperen klemmen van mijn lederen harnas één voor één, die wit stoom zuchtten. Het leer was bijna vergroeid met mijn borstkas waar ik het eraf pelde. Dan gebaarde Vèrène dat ik plaats mocht nemen op de operatietafel en duwde Doc zijn monocle wat dieper in z'n oogkas om eraan te beginnen.

“Hier.” Vèrène gaf me een lap leer om op te bijten.

“Ben je er klaar voor?” vroeg Doc. Ik plantte m'n tanden in de lederen lap en knikte.

Hier gaan we dan.

Als er iets was waar ik een even grote hekel aan had als aan het verminken van huilende Engelenmeisjes, dan was het wel een stel nieuwe vleugels laten installeren – een ingreep die Olympisch hoog scoort op de pijnschaal van Richter.

De enige verdoving die ik had was het kortstondige effect van het Engelenbloed wanneer dat zich met het mijne vermengde: het tintelde als één of andere belachelijk dure drug. Helaas duurde het niet lang eer mijn weerwolvenbloed het verzengde.

Je kon voor deze procedure natuurlijk geen gewone verdoving krijgen. Doc had pijnprikkels nodig om te zien waar hij de zenuwuiteinden moest verbinden met de machinale tussenstukken en vervolgens, de vleugels. Trouwens, mijn lichaamstemperatuur zou de morfine toch in geen tijd opgebrand hebben.

Het gevoel van metaal dat tegen bot schraapte deed me de tafel waarop ik lag aan weerszijden vastgrijpen tot mijn knokels wit

werden. Mijn hoektanden doorboorden de lap leer lang voor het voorbij was.

Doc sneed naar goede gewoonte vrij onvoorzichtig in het rond met z'n scalpel – wetende dat ik binnen de 30 seconden toch weer regeneerde. Blijkbaar vergat 'ie daarbij dat het moment tussen snijden en teruggroeien nog steeds behoorlijk veel pijn deed.

Terwijl hij me onder handen nam, vroeg ik me af of dit was hoe het voelde voor de Engel, toen ik met minder kunde en meer haast haar vleugels van haar lichaam scheidde.

Ik probeerde me te concentreren op iets anders dan mijn eigen pijn en die van het huilende Engelenmeisje.

De minder dan subtiële pogingen van Raffyr om Vèrène te versieren – haast humoristisch in hun wanhoop – boden enige afleiding. Hij haalde de ene oneliner na de andere uit, maar zij sabelde hem steeds weer neer met haar welgekozen woorden: “Zeker dat je een volbloed mens bent, geen Engeltje dat uit de hemel is komen vallen om mij te verblijden met haar bovenaardse schoonheid?”

Ik kon Doc geamuseerd/geïrriteerd horen zuchten boven mijn ontblote rug. Vèrène antwoordde zonder op te kijken van de instrumenten die ze d'r vader aangaf: “Je weet toch dat Engelen sterven wanneer ze vallen, hé Raff?”

Touché Vè, touché.

Maar de pijn nam steeds weer de bovenhand over het falende geflirt van mijn beste vriend en met de pijn kwamen de gedachten aan haar steeds weer bovendrijven ...

Wat was er anders aan deze keer, aan dit onbenullige

Engelenmeisje zoals er voor haar zovelen geweest waren, dat ik
het maar niet achter me leek te kunnen laten?

HOOFDSTUK 2

Anna-Lucia

Hoe graag ik ook wilde opgaan in de regen en de straatstenen en de anonimiteit, het was geen optie voor me.

De verpleegsters van de afgelopen shift konden nu echt iedere minuut naar buiten komen en zouden dat doen via exact die deur waarvoor ik in een plas van mijn eigen bloed te snikken lag. Ik kon niet terug naar binnen, niet tenzij ik wou riskeren dat wat er hier gebeurd was de Hulls te oren viel – dan kon ik mijn dekmantel gedag zeggen.

Ik zou nu gewoon zo sterk mogelijk moeten zijn.

Voor Cathyrin.

Voor Lukas.

Ik zette me recht op de stoeprand, mijn evenwicht zoekend en het bijster rakend waar mijn vleugels hoorden te zijn. Mijn voornemen om sterk te blijven faalde terwijl ik in een duizelige huilbui verzeild geraakte.

Want eerlijk, kon deze nacht nog erger worden?

Was het nog niet erg genoeg dat Cathyrin en Lukas voor hun leven vochten? Wat kon ik nog voor hen betekenen, zonder vleugels?

Niets!

Ik liet mijn hoofd op mijn opgetrokken knieën rusten en sloot mijn ogen om het onverbiddelijke tollende van de straat te stoppen. Toen ik ze weer opende, was het draaien amper geminderd. Tot

... iets mijn aandacht trok en mijn focus ietwat herstelde. Het was afwijkend wit, bijna lichtgevend tegen de donkere ondergrond. Mijn hart zwol en kromp tegelijkertijd toen ik dichterbij kroop en één van mijn eigen veren herkende, mistroostig verdrinkend in een zilverglanzende regenplas. Het enige dat nu nog overbleef van mijn verloren vleugels.

Het voelde vreemd om ze niet bij elke beweging te zien volgen in mijn ooghoek. Om het gewicht kwijt te zijn dat me altijd in evenwicht had gehouden en gegrond te zijn zoals een mens dat was.

Ja, ze zouden uiteindelijk wel teruggroeien, zoals de Kraai gespot had. Maar dat zou maanden duren. Lukas en Cathyryn hadden me *nu* nodig.

Het was die gedachte die me – zij het wankel – deed opstaan van mijn stukje stoep. Ik nam mijn laatste veer stevig vast en riep in mijn innerlijke stem naar mijn grote zus: *‘Maria-Clara!’*

Ik voelde opnieuw een fractie van de schietende laserstralen in mijn schedel, net zoals toen ik tijdens de aanval om hulp riep. Maar dat had aan mijn paniek gelegen. Ik moest me alleen maar harder concentreren. Harder roepen.

‘Maria-Clara?’

Auw!

Ik viel achterover van een scherpe pijnscheut en nieuwe tranen deden mijn ogen overlopen. Ze kon me niet horen. Niemand kon me horen. Die brute geelharige Kraai moest mijn aureool beschadigd hebben toen hij me neersloeg, waardoor ik nu letterlijk van de bovenwereldse radar verdwenen was.

Ik keek omhoog – als ik geluk had was er misschien een patrouille van de Nachtelijke Engelenwacht, nabij – maar het enige wat ik vond was een sterreloze hemel en een hoofd vol witte ruis. Geen spoor van de N.E.W.

Tranen drogend aan de muis van m'n hand, beval ik mezelf sterk te zijn voor de Hulls. Stap 1 van sterk zijn: opstaan.

Ik zocht opnieuw mijn evenwicht en dacht gefrustreerd: *Hoe kunnen benedenbewoners in hemelsnaam rechtop lopen zonder vleugels?* Het was gewoon een kwestie van gewoonte, natuurlijk. Zoals een hond die met drie poten geboren wordt.

Dus, zoals de hond zou doen, zette ik voorzichtig de ene voet voor de andere – vlak voor de verpleegsters hun post verlieten en de steeg in dropen. Ik liet hun geroezemoes achter, hopende dat ze de plas bloed pas zouden opmerken wanneer ik ver genoeg van het hospitaal was om ermee geassocieerd te worden.

HOOFDSTUK 3

Anna-Lucia

Ik strompelde door een wirwar van steegjes die ik vanuit vogelperspectief makkelijk had kunnen navigeren, maar waarin ik nu hopeloos verloren liep. Na een tweehonderdtal meter gaf ik het op.

Ik zocht een min of meer veilig plekje uit het zicht en viel neer op het natte asfalt: ik was te zwak om nog langer door te gaan zonder bestemming.

‘*Claar?*’ riep ik nog eens, in de ijdele hoop dat mijn aureool zich intussen hersteld had. Ik liet haar naam galmen in mijn hoofd, zoekend naar haar signaal zonder ooit de juiste frequentie te vinden. De andere kant van de lijn bleef akelig stil.

Als laatste wanhoopspoging stuurde ik haar een visuele boodschap, maar ik voelde meteen dat ook de beelden gevangen zaten. Ik maakte me klein tegen een afvalcontainer, wensend dat ik mijn vleugels rond me kon slaan tegen de regen en de kou en de eenzaamheid.

Hoe lang zou het duren vooraleer iemand me zou komen zoeken – laat staan vinden? Maria-Clara zou niet meteen argwaan krijgen bij het aanzicht van mijn onbeslagen bed, niet met Cathyrin in het ziekenhuis.

Ik gaf het niet zo heel erg graag toe, maar Joachim-Jeremiah was zowat mijn enige hoop als ik vannacht nog thuis wilde geraken.

Geen levend wezen – menselijk, bovennatuurlijk of iets er tussenin – te bespeuren, al deed dat weinig om mijn angst te fnuiken. Ik lachte een wanhopig lachje tegen mezelf en relativeerde mijn paranoia: wat had ik nog te vrezen van deze nacht? Het ergste dat me zou kunnen gebeuren was al gebeurd. Ik wilde niet voor de rest van mijn leven wantrouwig blijven van schaduwen en voetstappen, dus ik stond recht en wandelde zo traag ik dierf weg van de bron van het geluid.

Maar het doolhof van de Zuiderdokken is verraderlijk, en het pad weg van hem bracht me tot vlak bij hem.

“Hé, verpleegstertje”, sprak de man me met een zatte lispel aan. Ik strompelde enkele stappen achteruit in een poging terug te gaan op mijn onbezonnen passen en alsnog het rechtse straatje in te slaan. Mijn voeten werkten niet mee, mijn benen voelden als overkookte spaghetti.

“Hé, verpleegstertje”, herhaalde de dronkaard. “Ben je een stripper of een prostitué? Want een prostitué kan ik wel gebruiken.”

Ondanks mijn wakke benen zette ik het daarop op een rennen. Mijn pas versnelde, horend hoe de zijne snel op me volgde – hij was verrassend vlot te been voor een man met een bloedalcoholgehalte waarvan ik vermoedde dat het alcoholische component in de meerderheid was.

“He, hoertje!” bleef hij roepen, en ik wilde dat ik gewoon kon opstijgen, gewoon kon ... verdwijnen. *Verdwijnen!*

Ik concentreerde me, ondanks de ruisende hoofdpijn die het me bezorgde, op mijn aureool in een poging me naar het etherische

Hij wist als geen ander dat ik de Hulls nooit langer dan nodig zonder mijn heelkracht zou laten.

Bovendien hield J.J. mijn doen en laten altijd wel een beetje meer in de gaten dan collegiaal aanvaardbaar. Waar hij daar nog tijd voor vond als hoofdpatrouilleur van de N.E.W. was me een raadsel, maar het feit dat hij om één of andere onverklaarbare reden altijd al zijn oudehemelsblauwe ogen op me had gehad zou voor een keertje misschien wel eens van pas kunnen komen, in plaats van me eindeloos ongemakkelijk te doen voelen.

Voor een keertje kon ik die prins op het witte paard wel gebruiken ...

Wat was dat geluid?

Een rilling over mijn rug die niet aan de koude te wijten was, deed me vermoeden dat de naderende voetstappen niet gepaard zouden gaan met goed gezelschap. Het dronken lied dat zich erbij voegde, bevestigde mijn vermoeden.

Op handen en voeten kroop ik naar de andere kant van de container, van waarachter ik misschien ongezien kon blijven. Ik wist dat ik zonder vleugels niet kon vluchten, dus me verschuilen en hopen dat wie het ook was me voorbij zou gaan, was het enige dat ik kon doen.

Ik loerde voorbij de container en zag ... niets.

Muur.

Stoep.

Straat.

Afval.

niveau te verplaatsen. Natuurlijk werkte het niet. De man was nu zo dicht dat ik zijn van alcohol doordrenkte adem kon ruiken.

Rennen rennen rennen.

“Spelen we tikkertje of zo? Ik heb nog nooit een hoertje ontmoet dat zo moeilijk te vangen is.”

“Ik ben een verpleegster!” riep ik over mijn schouder, mijn handen over m’n oren houdend om zijn obsceniteiten niet te hoeven horen: “Als je doktertje wilt spelen is dat ook goed voor mij hoor. We kunnen ...”

Maar zijn ongetwijfeld ranzige suggestie kreeg nooit de kans me te bereiken. De dronkaard dacht vast dat hij hallucineerde toen een gevleugeld wezen neerdaalde in het steegje en me van mijn voeten veegde. Dat was niet het geval.

“J.J.”, zei ik zijn naam in een zucht van opluchting, die snel overging in een ongecontroleerd snikken. Ik was nog nooit zo blij geweest mijn niet-zo-geheime aanbiddere te zien.

“Heeft hij je kwaad berokkend? Mankeer je iets?”

Ik hoorde zijn vragen niet, ik hoorde mijn eigen stem niet eens terwijl ik tegen zijn borstkas aan jammerde: “J.J., ze hebben mijn vleugels gestolen, J.J. Ik heb geen vleugels meer! De Kraaien ... hebben ze afgesneden en meegenomen. En mijn aureool was stuk en ik kon jullie niet oproepen en ik kon niet naar het etherische niveau en ...”

“Vrees niet, Anna-Lucia, lief. Je verkeert in veiligheid.”

Joachim-Jeremiah streelde zijn hand over mijn krullen en murmelde troostwoordjes. Ik keek doorheen wazige ogen omhoog naar hem: zijn haast gebeeldhouwde kaaklijn

gladgeschoren, zijn lichtbruine haar perfect verdeeld in het midden, zijn blauwe ogen op mij gericht.

Ik wist dat ik veilig was bij J.J. Het was op dat moment het beste gevoel ter wereld.

J.J. was de ideale Engelenman op zoveel manieren dat het me altijd angst had ingeboezemd, alsof ik in zijn gezelschap een kind was – naïef en wereldvreemd en vooral onmetelijk minderwaardig. Het had altijd in zijn nadeel gespeeld dat hij zo sterk en serieus en onfeilbaar was. Maar nu kon ik me niet inbeelden dat ik ook maar iets liever wilde dan door hem beschermd te worden van de monsters van de benedenwereld.

We vlogen de zonsopgang tegemoet door de laagste wolkenlagen. De nevel die ze achterlieten op mijn huid verkoelde mijn koortsachtige gevoel enigszins en liet me toe mijn gedachten te ordenen voor de eerste keer sinds het Kraaienduo me beroofd had. Ik keek naar de lange witte veer, nog steeds in mijn hand geklemd. *Ze zullen wel terug groeien*, zei ik tegen mezelf, maar de woorden riepen een herinnering op aan de lelijke geelharige Kraai die me deed huiveren.

“Ben je zeker dat je het goed stelt?” vroeg J.J. voor de honderdste keer.

Ik knikte. Hij kustte me in respons zacht op mijn voorhoofd zoals hij dat wel vaker deed.

Doorgaans zou ik zo’n openlijke blij van affectie geïncasseerd hebben als een griepsputje bij de dokter.

Niet vandaag.

“Hoe heb je me eigenlijk gevonden?” vroeg ik me plots af. Hij schudde zijn hoofd: “Ik bezocht de Hulls ten einde mijn schift. Ik voelde je langdurige aanwezigheid resoneren in Cathyrins kamer, maar wist dat je al geruime tijd vertrokken was. Toen bleek dat je niet in de Korf was, heb ik een patrouille uitgestuurd om je te zoeken. Je hebt me echt ongerust gemaakt, Anna-Lucia.” “Ik heb mezelf ook even ongerust gemaakt”, gaf ik slechts halfgrappend toe.

De Engelenkorf kwam in zicht, badend in parelmoeren ochtendlicht. Beschermengelen vlogen uit op weg naar hun Bestemmingen, als duizenden vlijtige bijtjes. Sommigen keken ons met open mond na terwijl ze ons passeerden, dus verstopte ik mijn gezicht in J.J.'s oksel. “Ik mag zeker niet hopen dat je niemand hierover verteld hebt?” mompelde ik zwakjes. Ik kende hem goed genoeg om het antwoord al te kennen: “Ik heb Maria-Clara gevraagd om de dokter op de hoogte te stellen. Ze wachten je op aan de infirmerie.” Jep, er zou echt héél veel ongewenste aandacht bij komen kijken. Ik spotte Clara meteen: haar gezicht verwrongen in een intern gevecht tussen haast moederlijke bezorgdheid en zusterlijke woede, haar rosse krullen wild om haar gezicht waaiend waar ze aan de rand van de landingsplaats van de infirmerie stond.

Ik was zo opgelucht mijn zus te zien dat ik niet gaf om de preek die zou volgen.

“Lucy toch”, zei ze streng toen we landden. Maar van zodra ze mijn gekortwiekte verschijning in zich opnam, overwon de bezorgdheid en moest ze zelf ook tranen bedwingen.

J.J. legde me behoedzaam op een brancard. Terwijl ze me de infirmerie inrolden, bleef ik zijn hand vasthouden, in mijn andere hand mijn enige overgebleven veer. Het was een minioverwinnig voor mezelf dat ik die niet verloren had.

Van mij.

“Wat deed je in hemelsnaam aan de Zuiderdokken in het holst van de nacht? Ik kan me geen enkele reden onder de zon bedenken waarom je ...” Dr. David onderbrak haar met een frons. Er was nog genoeg tijd om me de les te lezen nadat ik onderzocht was.

Dus Claar gaf me een preekvrije knuffel en verdween via het balkon naar buiten met de belofte zo snel mogelijk terug te keren.

“Ook jij, jongeman”, beval de dokter. Ik kreeg nog een afscheidszoen op mijn voorhoofd en dan vloog ook J.J. weg.

HOOFDSTUK 4

Anna-Lucia

“Nou, Lucy, meisje”, zei de dokter toen we alleen waren. “Laten we eens kijken hoe we jou beter kunnen maken.”

Ik kroop van de brancard af. Zonder vleugels en mét een potentiële hersenschudding, waggelde ik alsof ik in het midden van een storm op een zeppelindek stond. Dokter David-Jonas zette een stap naar voren om me te ondersteunen, maar ik gebaarde dat het wel lukte. Hij liet me de anderhalve meter van de brancard naar de dokterstafel zelf overbruggen.

Een tweede minioverwinning.

“Wat heb je daar?” merkte de dokter op. Ik volgde de lijn van zijn blik en kantelde mijn arm om hem mijn schat te tonen: een witte veer die met gemak even lang als mijn onderarm was.

De geforceerde glimlach op zijn lippen was er één van niet weten wat zeggen, niet weten wat doen.

Want wat is een kruimel wanneer je ooit een brood had? Wat is één veer, wanneer je ooit de mooiste vleugels had?

De dokter plooidde mijn verpleegstersuniform aan de kant om de wonden te inspecteren en desinfecteren. Hij waarschuwde me voor een klein prikje dat me zou verdoven voor de volgende hechtingen. Ik voelde het verdovingsmiddel zich verspreiden door de bloedvaten in mijn rug en schouders, ze gradueel relaxerend.

“Je hebt geluk gehad”, zei hij dan. De woorden van de dokter verwarden me: in welk opzicht had ik *geluk* gehad? De

pijnloosheid deed me mijn vraag tijdelijk vergeten, terwijl ik me gewillig liet meevoeren op een narcosewolk.

Hij beantwoordde mijn vraag uiteindelijk zonder dat ik 'm had moeten stellen: "Het ziet er naar uit dat ze een scalpel gebruikt hebben. Vroeger deden ze het met botte, roestige messen en met alle gevolgen van dien. En je hebt geluk gehad dat Joachim-Jeremiah je vond voor er je iets ergers werd aangedaan", zei hij verder terwijl hij mijn nu gevoelloze vel weer aan elkaar naaide.

Iets erger.

Ik kon me weinig erger indenken dan verminkt en beroofd te worden door Kraaien, voor dood achtergelaten te worden. Maar als ik terugdacht aan de dronken man in het steegje, wist ik dat ook de benedenbewoners in staat waren tot gruweldaden, Plan of niet.

Als J.J. niet net op tijd gearriveerd was ... neen, ik mocht niet aan de 'wat als'-scenario's denken. Zoals: wat als ik vijf minuutjes vroeger of later vertrokken was. Wat als J.J. me vroeger gevonden had. Wat als Ben niet gezegd had dat ik er moe uitzag.

Ik slikte een nieuwe huilbui weg tot die een compacte krop in mijn keel werd, terwijl de dokter het ontsmettingsmiddel met zorg op de hechtingen depte.

Helaas zouden mijn vleugels minder snel herstellen dan mijn huid. "Ze groeien toch wel terug, hé?" vroeg ik toen hij me inwikkelde in wit katoen, mijn stem klein - amper een gefluister.

Hij knikte: "Je weet hoe dat gaat, meisje: veel melk drinken en dan groeien ze terug - zo goed als nieuw."

"En mijn aureool?"

“Lichte hersenschudding. Paar daagjes rust.”

Dokter David overhandigde me een netjes opgevouwen nachtjapon en draaide zich om zodat ik me kon omkleden, zijn instrumenten reinigend en opnieuw steriliserend.

“Hoe lang? Voor ik weer kan vliegen?” vroeg ik terwijl de japon bizar over mijn naakte schouders viel. Er zaten lange sneeën in het stof, gemaakt voor gevleugelde wezens.

De dokter aarzelde, prullend met zijn instrumenten die metaal tegen metaal een kleine ‘ping’ gaven telkens hij er eentje neerlegde. Zijn ogen liepen over van medelijden toen hij zei:

“Zulke dingen kunnen helaas niet op één nacht herstellen.”

“Hoe lang?”

“Minstens een jaar eer je weer kan vliegen, meisje.”

Ik keek weg van hem, naar de blote benen die onder mijn japon uitkwamen. Ik liet ze afwisselend over de rand slaan. Links rechts, links rechts.

Een jaar. Eén heel jaar zonder vleugels. Een jaar op de grond. Een volledig jaar waarin ik niets kon betekenen voor mijn Bestemmelingen – net nu ze zich in de meest penibele weken van hun leven bevonden.

Een jaar.

12 maanden.

52 weken.

365 dagen.

En niemand die me kon zeggen hoeveel dagen, weken of maanden van dat komende jaar Cathyryn en Lukas nog in leven zouden blijven, zonder mij ...

Ik werd naar mijn kamer gebracht onder veel bekijks, maar had mijn ogen dichtgeknepen en gedaan alsof ik sliep of verdoofd was of zoiets – mijn ademhaling oppervlakkig houdend terwijl ik me eigenlijk eerder op het randje van hyperventilatie begaf. Of ze m'n act geloofden weet ik niet, maar op die manier moest ik hun gestaar tenminste niet beantwoorden.

Dit was hoe het zou zijn vanaf nu, besepte ik: meelevende zuchten en sympathiserende blikken zouden me volgen doorheen de Korf. Ik zou voor de rest van het jaar het zielige meisje zonder vleugels zijn.

Pas toen de brancard over de drempel van mijn kamer rolde, opende ik mijn ogen weer. Ik zag nog net hoe Dokter David-Jonas me aanstaarde alsof ik een babyvogeltje was, uit het nest gevallen – gedoemd om te sterven op de grond in plaats van te leven in de lucht.

Toen hij zag dat ik keek, herpakte hij zich met een kuchje – schouders naar achteren, vleugels kaarsrecht: “Lucy, meisje, ik ga je dit horloge geven.”

“Waarom?” kraakte mijn stem.

“Het zal je laten weten wanneer het tijd is om je portie melk te drinken. Je moet tot aan het aangeduide streepje drinken, telkens het alarm luidt – niet vergeten.”

Ik knikte en liet de dokter het bandje rond mijn pols vastklikken.